

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo P. A. przeciwko – Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu nr 2 w Ł., nie obciążył powoda kosztami procesu, przyznał i nakazała wypłacić ze Skarbu- Państwa – Sądu Rejonowego pełnomocnikowi powoda z urzędu kwotę 1476 zł brutto tytułem wynagrodzenia oraz przejął na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego kwotę 500 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu od której powód został zwolniony w całości.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie o ustalenia, że P. A. odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym nr 2 w Ł..

P. A. złożył w czerwcu 2017 roku pisemne oświadczenie, w którym wyraził zgodę na nieodpłatne zatrudnienie przy pracach porządkowych i pomocniczych wykonywanych na rzecz zakładu karnego w wymiarze przekraczającym 90 godzin miesięcznie. Oświadczył, że został poinformowany, iż okres pracy nie jest tożsamy z pracą w rozumieniu przepisów prawa pracy, od których zależą uprawnienia pracownicze. Przed podjęciem decyzji o zatrudnieniu młodszy wychowawca I. D. przeprowadziła z powodem rozmowę. Przedstawiono osadzonemu propozycję zatrudnienia nieodpłatnego na stanowisku: roznoszący artykuły żywnościowe, pomoc kuchacza, pracownik gospodarczy, noszowy. Zobowiązano osadzonego do zachowania oraz przestrzegania przepisów BHP oraz pouczono o ryzyku zawodowym występującym w miejscu pracy. P. A. uzyskał orzeczenie lekarskie do celów sanitarno – epidemiologicznych o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy. Badanie profilaktyczne przeprowadził lekarz A. J..P. A. przed podjęciem pracy w Zakładzie Karnym nr 2 w Ł.,

przeszedł szkolenie wstępne w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy na stanowisku pracy: roznoszący artykuły żywnościowe, pracownik gospodarczy. W dniu 9 czerwca 2017 roku powód przeszedł instruktaż ogólny; w dniach 12 – 16 czerwca 2017 roku, a następnie w dniach 4 – 6 grudnia 2017 roku – instruktaż stanowiskowy.

W dniu 21 stycznia 2018 roku powód doznał urazu prawej dłoni, o czym zawiadomił służby Zakładu Karnego nr 2 w Ł. dopiero w dniu 22 stycznia 2018 roku, około godz. 14:15. Do wypadku doszło w trakcie prac gospodarczych związanych z porządkowaniem pomieszczenia bloku operacyjnego szpitala jednostki ZK nr 2 w Ł.. Powód w trakcie przenoszenia sprzętu komputerowego na półkę w szafie mieszczącej się w pomieszczeniu, źle złapał sprzęt w wyniku czego komputer osunął się mu po prawej dłoni, powodując uraz – złamanie z przemieszczeniem kości śródrezcza. Jak podał sam powód w wyjaśnieniach złożonych do służb ZK nr 2 w Ł.,

w wypadku nie brały udziału osoby trzecie. Po wypadku powód dopracował jeszcze do końca swojej zmiany w dniu zdarzenia, a następnie prał jeszcze swoje rzeczy. Przyczyną wypadku z dnia 21 stycznia 2018 roku z udziałem powoda była „chwila nieuwagi. Podczas wykonywania pracy przez powoda w dniu 21 stycznia 2018 roku przez cały ten czas obecna była w pomieszczeniu Pani E. O. Oddziału Chorób Płuc w trakcie likwidacji Oddziału. W czasie wykonywania pracy przez powoda nie było żadnych oznak, aby doznał jakiegoś urazu. Powód dopracował do końca swojej zmiany w tym dniu, a następnie jeszcze prał swoje rzeczy. Powód nie skarżył się na żadne dolegliwości w czasie wykonywania pracy, ani na utrudnienia związane z wykonywaniem pracy. Po zgłoszeniu urazu przez powoda w dniu 22 stycznia 2018 roku, niezwłocznie wykonano powodowi prześwietlenie rtg prawej dłoni, następnie przetransportowano powoda na konsultację ortopedyczną, przy czym powód nie wyraził zgody na leczenie operacyjne. Po nastawieniu ręcznym złamanie zaopatrzone gipsem. Powód nie pracował zawodowo w wyuczonym zawodzie fryzjera. Osadzeni zakwaterowani wraz z powodem w dacie wypadku, w celi nr 311 Oddziału (...) funkcjonowali bez zastrzeżeń, nie dochodziło do kłótni i konfliktów między nimi. Powód został pouczony na piśmie o możliwości ubiegania się o odszkodowanie od następstw nieszczęśliwych wypadków ((...)) z tytułu wypadków ubezpieczeniowych.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie powołanych dowodów

z załączonych dokumentów złożonych przez stronę pozwaną, przesłuchania świadków zgłoszonych przez pozwanego oraz dowodu z przesłuchania powoda. Dowody te nie budzą wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy w świetle art. 233 § 1 k.p.c., przy czym Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda, w zakresie, w jakim zeznał on, że

nie przeszedł szkolenia BHP przed podjęciem zatrudnienia w ZK nr 2 w Ł.. Ze złożonych dowodów z dokumentów, podpisanych przez samego powoda oraz z zeznań świadków – funkcjonariuszy ZK nr 2 w Ł. wynika w sposób niebudzący żadnych wątpliwości, że powód przeszedł szczegółowe szkolenia BHP przed podjęciem pracy. Trzeba wskazać, że strona powodowa nie zakwestionowała dowodów z dokumentów złożonych przez pozwanego w trybie art. 253 k.p.c. Należy także podkreślić, że Sąd ma swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego udałoby się wysnuć wnioski odmienne .

Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o dowieszenie go na termin rozprawy na dzień 12 marca 2020 roku. Wniosek został złożony w piśmie powoda dopiero w dniu 5 marca 2020 roku. Udział osobisty powoda w rozprawie nie był uzasadniony żadnymi czynnościami procesowymi, w szczególności Sąd nie prowadził dowodu z przesłuchania powoda, co uczyniono w drodze pomocy sądowej przed Sądem miejsca osadzenia powoda, tj. Sądem Rejonowym w Kluczborku. Nie powołano także żadnych uzasadnionych faktów, które mogłyby prowadzić do przeprowadzenia dowodu z uzupełniającego przesłuchania powoda. Wszystkie fakty związane ze stanem faktycznym sprawy zostały podane przez powoda w trakcie obszernych zeznań przeprowadzonych przed Sądem Rejonowym w Kluczborku. Trzeba podkreślić, że dowód z przesłuchania powoda w drodze pomocy sądowej został przeprowadzony na wyraźny wniosek pełnomocnika procesowego powoda. Pełnomocnik powoda złożył pismo procesowe ze szczegółowymi pytaniami do powoda, które zostało przesłane do Sądu Rejonowego w Kluczborku i pytania te zostały zadane powodowi (zob. pismo pełnomocnika powoda. Powód reprezentowany był w postępowaniu sądowym przez profesjonalnego pełnomocnika ustawionego z urzędu w osobie radcy prawnego. Pełnomocnik powoda obecny był na terminach rozpraw wyznaczonych w sprawie, w tym na rozprawie w dniu 12 marca 2020 roku. Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 3 lutego 2020 roku oddalił także wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ortopedy. Należy wskazać, że zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na fakty zgłoszone w piśmie pełnomocnika powoda z dnia 9 stycznia 2019 roku tj. na fakt uszczerbku na zdrowiu, jaki poniósł powód w wyniku wypadku. Przeprowadzenie tego dowodu byłoby uzasadnione, gdyby strona powodowa udowodniła przesłanki odpowiedzialności cywilnej pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 21 stycznia 2018 roku. Ustalenie uszczerbku na zdrowiu, jaki poniósł powód w wyniku wypadku jest czynnością procesową wtórną wobec ustalenia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. W konsekwencji, nie był to dowód na ustalenie faktu mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy w rozważaniach wskazał, że powód w sprawie niniejszej dochodzi zapłaty odszkodowania za wypadek, który miał miejsce u pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego nr 2 w Ł.. Pełnomocnik powoda sprecyzował, że żądanie pozwu znajduje podstawę prawną w przepisach art. 415 i 416 k.c.

Należy wobec tego wskazać, iż zgodnie z treścią art. 415 i 416 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. Podkreślić należy, że to na osobie poszkodowanej czynem niedozwolonym i domagającej się z tego tytułu odszkodowania spoczywa ciężar wykazania wszystkich trzech podstawowych przesłanek odpowiedzialności pozwanego

(art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Strona powodowa powinna zatem udowodnić następujące przesłanki odpowiedzialności cywilnej pozwanego: (a) popełnienie czynu niedozwolonego przez pozwanego. Czyn sprawcy pociągający za sobą odpowiedzialność cywilną musi wykazywać pewne cechy (znamiona) odnoszące się do strony przedmiotowej i podmiotowej. Chodzi o znamiona niewłaściwości postępowania od strony przedmiotowej, co określa się mianem bezprawności czynu, i od strony podmiotowej, co określa się jako winę w znaczeniu subiektywnym. Istnieje konieczność rozdzielenia zakresów obu tych pojęć, tj. bezprawności i winy, co oznacza, że pojęcie winy należy odnieść jedynie do opisanego podmiotowych cech zachowania się sprawcy szkody. Jest jednak oczywiste, że dopiero czyn bezprawny może być oceniany w kategoriach czynu zawinionego

w rozumieniu art. 415 k.c. Bezprawność – jako przedmiotowa cecha czynu sprawcy – tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Pojęcie porządku prawnego obejmuje nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, lecz także nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych, określanych jako „zasady współżycia społecznego” lub „dobre obyczaje” (np. wyrok składu siedmiu sędziów SN z dnia 31 stycznia 1968 r., III PRN 66/67, OSPiKA 1968, z. 12, poz. 261); (b) powstania szkody majątkowej (niemajątkowej - krzywdy) u powoda oraz (c) normalny związek przyczynowy między zdarzeniem (a) i szkodą (b).

W sprawie bezspornie ustalono, że do zdarzenia w dniu 21 stycznia 2018 roku z udziałem powoda doszło bez jakiegokolwiek winy funkcjonariuszy pozwanego. Strona pozwana nie dopuściła się żadnego czynu bezprawnego, zawinionego, w wyniku którego doszło do szkody u powoda. Jak wprost zeznał sam powód, przyczyną wypadku z dnia 21 stycznia 2018 roku z jego udziałem była „chwila nieuwagi”. Podczas wykonywania pracy przez powoda w dniu 21 stycznia 2018 roku przez cały ten czas obecna była w pomieszczeniu Pani E. O. Oddziału Chorób Płuc w trakcie likwidacji Oddziału. W czasie wykonywania pracy przez powoda nie było żadnych oznak, aby doznał jakiegoś urazu. Powód dopracował do końca swojej zmiany w tym dniu, a następnie jeszcze prał swoje rzeczy. Powód nie skarżył się na żadne dolegliwości w czasie wykonywania pracy, ani na utrudnienia związane z wykonywaniem pracy. Po zgłoszeniu urazu przez powoda dopiero w dniu 22 stycznia 2018 roku, niezwłocznie wykonano powodowi prześwietlenie rtg prawej dłoni, następnie przetransportowano powoda na konsultację ortopedyczną, przy czym powód nie wyraził zgody na leczenie operacyjne. Po nastawieniu ręcznym złamanie zaopatrzone gipsem.

Należy podkreślić, że powód przed podjęciem zatrudnienia przeszedł wszystkie wymagane przez prawo szkolenia BHP i uzyskał orzeczenie lekarskie do celów sanitarno – epidemiologicznych o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania prac. W dniu 9 czerwca 2017 roku powód przeszedł instruktaż ogólny; w dniach 12 – 16 czerwca 2017 roku, a następnie

w dniach 4 – 6 grudnia 2017 roku – instruktaż stanowiskowy. Po zgłoszeniu doznanego urazu przez powoda funkcjonariuszom pozwanego, niezwłocznie wykonano powodowi prześwietlenie rtg prawej dłoni, następnie przetransportowano powoda na konsultację ortopedyczną, przy czym powód nie wyraził zgody na leczenie operacyjne. Po nastawieniu ręcznym złamanie zaopatrzone gipsem.

Wobec powyższego, ewidentnie brak przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej. Pozwany pouczył powoda, iż przysługuje mu dochodzenie świadczenia z ubezpieczenia (...) pozwanego. Powództwo P. A. podlegało oddaleniu w całości.

Następnie Sąd I instancji uzasadnił rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

a) przepisów prawa materialnego:

- art. 415 k.c. poprzez jego błędne niezastosowanie uznając, że powód poniósł szkodę w wyniku własnego działania
- nieuwagi podczas wykonywania pracy, bez zaistnienia czynu bezprawnego i zawinionego po stronie pozwanego to jest że stan faktyczny sprawy nie odpowiada tej normie.

b) przepisów prawa procesowego;

- art. 217 § 3 k.p.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym poprzez błędne przyjęcie, że powód był przeszkolony w zakresie bhp pracy do której został skierowany w trybie nagłym, to jest do przenoszenia sprzętu komputerowego na bloku operacyjnym ze względu na trwający tam remont oraz że powód nie pracował przed osadzeniem w zawodzie fryzjera;

- art. 227 k.p.c. poprzez odmowę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego chirurga ortopedy na okoliczność uszczerbku na zdrowiu jaki poniósł powód w wyniku wypadku przy pracy poprzez uznanie, że przeprowadzenie tego dowodu nie jest istotne w świetle dotychczasowych ustaleń Sądu;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego poprzez pominięcie w swoich rozważaniach faktu wynikającego z zeznań powoda na okoliczność charakteru jego pracy i wyjątkowości zlecenia mu pracy podczas której doznał wypadku.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji powód wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa;

- rozpoznanie i uchylenie postanowienia Sądu I instancji o oddaleniu wniosku dowodowego o powołanie biegłego chirurga ortopedy na okoliczność uszczerbku na zdrowiu jaki poniósł powód w wyniku wypadku przy pracy i przeprowadzenie wnioskowanego dowodu;

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód wnioskował także o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego chirurga ortopedy na okoliczność uszczerbku na zdrowiu jaki poniósł powód w wyniku wypadku przy pracy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest nie zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy na okoliczności jakiego uszczerbku na zdrowiu doznał powód w wyniku wypadku, bowiem nie zostały wykazane przez powoda przesłanki odpowiedzialności cywilnej pozwanego. Zatem przeprowadzenie tego dowodu było zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dlatego też brak było podstaw do uchylenia w trybie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu I instancji o oddaleniu wniosku dowodowego o powołanie biegłego chirurga ortopedy na okoliczność uszczerbku na zdrowiu jaki poniósł powód w wyniku wypadku przy pracy i przeprowadzenie wnioskowanego dowodu.

Sąd Okręgowy pominął zgłoszony przez skarżącego w apelacji wniosek dowody z opinii biegłego lekarza ortopedy, który został oddalony przez sąd pierwszej instancji. Występujący w art. 381 k.p.c. zwrot: "potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynika później" nie może być pojmowany w ten sposób, że "potrzeba" ich powołania może wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne, gdyż takie pojmowanie art. 381 k.p.c. przekreślałoby jego sens i rację istnienia. (...) ta ma być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji. W sprawie nie nastąpiła taka zmiana okoliczności.

Analizę apelacji powoda należy rozpocząć od zarzutu naruszenia przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. We wstępnej części rozważań trzeba przypomnieć, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wykazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (m.in. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 roku, IV CKN 970/00, LEX 52753).

W pierwszej kolejności należy jednak podkreślić – wbrew stanowisku apelującego – prawidłowość ustalonego w sprawie stanu faktycznego, który Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny.

Apelujący stawiając zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie zdołał bowiem wykazać, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana wbrew regułom wynikającym z tego przepisu. Należy w tym miejscu

podkreślić, że tylko w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji. Według Sądu Okręgowego, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Twierdzenia zawarte w apelacji, że powód nie posiadał szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy są gołosłowne, bowiem w aktach sprawy znajduje się karta odbytego w czerwcu 2017 roku przez powoda szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy na której znajdują się podpisy powoda i z której wynika, że po sprawdzeniu wiadomości i umiejętności w zakresie wykonywania pracy zgodnie z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy, powód został dopuszczony do wykonywania pracy na stanowisku roznoszący artykuły żywnościowe, pracownik gospodarczy, noszowy. Szkolenie okresowe BHP winno być przeprowadzone w terminie do 12 miesięcy od daty ukończenia szkolenia wstępnego ogólnego (zaświadczenie k.29-30). Oznacza to, że powód przed podjęciem zatrudnienia przeszedł wszystkie wymagane przez prawo szkolenia BHP i uzyskał orzeczenie lekarskie do celów sanitarno – epidemiologicznych o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania prac. Wypadek powoda zdarzył się w dniu 22.01.2018r. czyli po pół roku po odbyciu szkolenia co oznacza, że powód posiadał ważne szkolenie w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy. Ponadto twierdzenia powoda, że został skierowany w trybie nagłym do przenoszenia sprzętu komputerowego nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem powód posiadał ważne szkolenie BHP na stanowisku pracownika gospodarczego, noszowego. Również gołosłowne są twierdzenia powoda, że powód pozostał przy wykonywaniu pracy pozostawiany sam sobie, bowiem z zeznań E. O. Oddziału Chorób Płuc wynika, iż była przez cały czas obecna podczas wykonywania przez powoda pracy, w tym samym co powód pomieszczeniu, powód nie zgłaszał jej żadnych dolegliwości ani nie informował o wypadku.

Ponadto Sąd Rejonowy zgodnie z zeznaniami powoda ustalił, że powód zawodowo nie pracował w wyuczonym zawodzie fryzjera, co nie oznacza, że nie wykonywał usług fryzjerskich w zakładzie karnym. Ponadto w świetle sprawy okoliczność czy powód pracował zawodowo w zawodzie fryzjera czy też nie, była drugorzędna dla rozstrzygnięcia sprawy i mogła być istotna po ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za wypadek jakiemu uległ powód.

Dla wzruszenia zapadłego rozstrzygnięcia nie jest wystarczające samo tylko odmienne przekonanie skarżącego co do kształtu wniosków, jakie winny być wyprowadzone w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody. Okoliczność, iż zgromadzony materiał pozwala na wywiedzenie alternatywnych twierdzeń co do okoliczności sprawy nie oznacza, że stanowisko sądu orzekającego nie podlega ochronie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., o ile tylko zostało ono oparte na rozumowaniu odpowiadającym wyżej wskazanym kryteriom. Tak jest w niniejszej sprawie, a skarżący nie zdołali wykazać trafności tezy przeciwnej.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska skarżącego, jakoby w wyniku procedowania przez Sąd Rejonowy naruszony został art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k. p.

Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione i oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy na okoliczności uszczerbku jakiego doznał powód w wyniku wypadku. To Sąd ocenia czy dany fakt ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), czy fakt ten wymaga udowodnienia (art. 228, 229 i 230 k.p.c.), czy dany środek dowodowy nie jest wykluczony (art. 246 i 247 k.p.c.), wreszcie czy okoliczność na którą dowód został zgłoszony nie została już dostatecznie wyjaśniona (art. 217 § 3 k.p.c.). Prowadzi to do wniosku, że Sąd nie jest związany wnioskami dowodowymi stron, w tym sensie że ma obowiązek przeprowadzić każdy zawnioskowany dowód. Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, iż nie zaszyły podstawy, aby w trybie art. 380 k.p.c. rozpoznać postanowienie sądu I instancji z dnia 3 lutego 2020 roku oddalające wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza ortopedy, o czym mowa była powyżej.

W istocie zarzuty apelującego sprowadzały się do odmiennej oceny prawnej odpowiedzialności za skutki wypadku, któremu uległ powód. W tym zakresie, Sąd Okręgowy wskazuje, iż zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Podkreślenia wymaga, że wina łączy się z koniecznym wystąpieniem dwóch elementów: obiektywnego czyli bezprawnego działania i subiektywnego zakładającego podstawy do postawienia zarzutu z punktu widzenia powinności i możliwości przewidywania szkody oraz przeciwdziałania

jej wystąpieniu. Powszechnie przyjmuje się, że bezprawność powinna być traktowana w kategoriach obiektywnej (przedmiotowej) kwalifikacji czynu z punktu widzenia jego zgodności z ustawą i zasadami współżycia społecznego (por. M. Sośniak, *Bezprawność zachowania jako przesłanka odpowiedzialności cywilnej za czyny niedozwolone*, Kraków 1959, s. 118 i n.; A. Szpunar, *Nadużycie prawa podmiotowego*, Kraków 1947, s. 125). Powoduje to, że dla udzielenia ochrony nie jest konieczne wykazanie winy sprawcy czynu zagrażającego (lub naruszającego) cudzym dobrom osobistym, czy też nawet świadomości, wystarczy obiektywna ocena wadliwości zachowania z punktu -szeroko rozumianego- porządku prawnego i reguł postępowania obowiązujących w danym społeczeństwie (zob. wyr. SN z 19.7.1982 r., I CR 225/82 niepubl.; wyr. SN z 25.10.1982 r., I CR 239/82, niepubl.). Działaniem bezprawnym jest działanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, a bezprawność wyłącza działanie mające oparcie w przepisach prawa, zgodne z zasadami współżycia społecznego, działanie za zgodą pokrzywdzonego oraz w wykonywaniu prawa podmiotowego (por. wyr. SN z 4.6.2003 r., I CKN 480/01, niepubl.). W okolicznościach rozpatrywanej sprawy trudno doszukać się bezprawności działania pozwanego zakładu karnego.

Trzeba wskazać, że zatrudnienie powoda nastąpiło za jego zgodą, powód na powyższe złożył stosowne oświadczenie (oświadczenie k. 105), został przeszkolony w zakresie przepisów bhp na stanowisku pracownik gospodarczy, noszowy. Sam zeznał, że przyczyną wypadku była chwila jego nieuwagi. To, że powód świadczył pracę i doszło do wypadku przy pracy nie oznacza jednak, że pozwany ponosi odpowiedzialność za wszystkie zdarzenia, jakie mają miejsce podczas zatrudnienia osadzonych. Powód nie wykazał, aby jakiegokolwiek działania, czy zaniedbania pozwanego można było zakwalifikować jako niedopełnienie obowiązków, a to powoduje wyłączenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku, jakiemu uległ powód. W sprawie bezspornie ustalono, że do wypadku z udziałem powoda doszło bez jakiegokolwiek winy funkcjonariuszy pozwanego. Strona pozwana nie dopuściła się żadnego czynu bezprawnego, zawinionego, w wyniku którego doszło do szkody u powoda. Sam powód zeznał, że przyczyną wypadku z dnia 21 stycznia 2018 roku z jego udziałem była „chwila nieuwagi”. Podczas wykonywania pracy przez powoda w wypadku przez cały ten czas obecna była w pomieszczeniu Pani E. S. . W czasie wykonywania pracy przez powoda nie było żadnych oznak, aby doznał jakiegoś urazu. Powód dopracował do końca swojej zmiany w tym dniu, a następnie jeszcze prał swoje rzeczy. Powód nie skarżył się na żadne dolegliwości w czasie wykonywania pracy, ani na utrudnienia związane z wykonywaniem pracy. Po zgłoszeniu urazu przez powoda dopiero w dniu 22 stycznia 2018 roku, niezwłocznie wykonano powodowi prześwietlenie rtg prawej dłoni, następnie przetransportowano powoda na konsultację ortopedyczną, przy czym powód nie wyraził zgody na leczenie operacyjne. Po nastawieniu ręcznym złamanie zaopatrzone gipsem.

Nie można więc zarzucić pozwanemu, że nie wykonywał ciężących na nim obowiązków i nie dochował należytej staranności. Powód posiadał ważne zaświadczenie o odbytym szkoleniu wstępnym w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, po powzięciu wiadomości o urazie ręki u powoda został on natychmiast zaopatrzony medycznie, został zdiagnozowany i podjęto leczenie. Należyta staranność to, według utrwalonego w doktrynie i orzecznictwie poglądu, staranność ogólnie w wymagana w stosunkach danego rodzaju. Staranność ogólnie wymagana zaś to taka, jakiej mamy prawo oczekiwać, na jaką możemy liczyć.

Zdarzenie jakiemu uległ powód zatem należy zakwalifikować jako nieszczęśliwy wypadek. Wobec zaś braku winy za wypadek nie może ponosić odpowiedzialności pozwany. Powództwo zatem jako nieuzasadnione prawnie należało oddalić na podstawie artykułu 415 kodeksu cywilnego (a contrario).

W świetle powyższych okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie, wobec czego na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu

O kosztach postępowania przed Sądem II instancji orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające odstępienie od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Należy bowiem mieć na względzie, że art. 102 k.p.c. urzeczywistnia zasadę słuszności i jako wyjątkowy stanowiący wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu nie podlega wykładni rozszerzającej. Nie konkretyzuje on pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych” toteż ich kwalifikacja należy do Sądu. Ocena Sądu jest suwerennym uprawnieniem judykacyjnym, ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym

przekonaniem, poczuciem sprawiedliwości oraz analizą okoliczności rozpoznawanej sprawy (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2010r. I PZ 2/10, OSNP 2011, nr 23-24 poz. 297 i z dnia 26 stycznia 2012r., III CZ 10/02, Biul. SN 2012, nr 4, s.7). Do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez Sąd przy ocenie przesłanek z art. 102 k.p.c. należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i będące na zewnątrz procesu. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. W niniejszej sprawie powód doznał uszczerbku na zdrowiu i mógł przypuszczać, że jego roszczenie jest uzasadnione. Również Sąd wziął pod uwagę trudną sytuację majątkową powoda.

Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, że obciążanie powoda kosztami procesu byłoby sprzeczne z poczuciem sprawiedliwości.

Sąd Okręgowy nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz radcy prawnego W. S. kwotę 738 złotych, w tym podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym (§ 16 ust. 1 pkt.1 w zw. z § 8 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 68).